

Μονομελές Πρωτοδικείο Λάρισας: 544/92

Πηγή: ΔΕΝ 53/97, σ. 1330

Απαλλαγή εργοδότη από την ευθύνη για εργατικό ατύχημα, όταν ο παθών υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ

Από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ.3 του ΑΝ 1846/51 συνδυαζόμενες με εκείνες του άρθρου 16 παρ. 1 και 3 του Ν. 551/14, όπως αυτός κωδικοποιήθηκε με το από 24.7-25.8.20 ΒΔ, συνάγεται ότι, όταν ο παθών ατύχημα, που έγινε μετά από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, τότε ο εργοδότης του απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωσή του. Μόνο εάν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου που προστήθηκε απ' αυτόν, υφίσταται υποχρέωση αυτού να καταβάλει στον παθόντα την προβλεπόμενη διαφορά του ανωτέρω άρθρου 34 παρ.2. Η απαλλαγή αυτή καλύπτει και την περίπτωση της ειδικής αμέλειας, κατά την οποία το ατύχημα οφείλεται στη μη τήρηση διατάξεων ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας. Έτσι ο παθών που είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ δικαιούται στις περιπτώσεις που δεν συντρέχει δόλος του εργοδότη του κλπ, μόνο τις παροχές που χορηγεί το ΙΚΑ. Πλην όμως αυτός διατηρεί αξίωση κατά του εργοδότη του και του προσώπου που προστήθηκε απ' αυτόν, για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα τους κατά τις διατάξεις των άρθρων 299, 300, 914, 922 και 932 ΑΚ και τούτο διότι η προαναφερθείσα απαλλαγή για αποζημίωση αναφέρεται σε αξιώσεις εντελώς περιουσιακού χαρακτήρα και δεν καλύπτει και την αξίωση για χρηματική ικανοποίηση, δεδομένου ότι καμιά παροχή χορηγούμενη από το ΙΚΑ, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό της εν λόγω αξιώσεως που είναι διαφορετικής φύσεως και η επιδίκασή της ή μη εξαρτάται από την εύλογη κρίση του Δικαστηρίου (βλ. ΑΠ 1117/86 Ολ. εις ΔΕΝ 42.969 και ΔΕΝ 43.523, Εφ. Αθ. 6064/90 Δ/νη 32.571 Μον. Πρωτ. Αθ. 2663/84 και Μον. Πρωτ. Θεσ/νίκης 17/91 εις ΔΕΝ 43.1184 και 47.652 αντιστ., Χ. Γκούτος - Γ. Λεβέντης Εργ. Νομοθεσία, εκδ. 1988 σελ. 123 όπου και παραπομπές). Εξ άλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ΑΝ 1846/51 "περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων", όπως τροποποιήθηκε με τα άρθρα 2 παρ. 2 του Ν. 4476/65 και 3 του Ν. 1305/82, στην ασφάλιση του ΙΚΑ

υπάγονται υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως τα πρόσωπα τα οποία εντός των ορίων της χώρας παρέχουν κατά κύριο επάγγελμα εξηρητημένη εργασία έναντι αμοιβής. Συνεπώς οι ανωτέρω απασχολούμενοι καλύπτονται ασφαλιστικώς ανεξάρτητα από την εγγραφή τους ή μη στα μητρώα ασφαλισμένων του ΙΚΑ ή τον εφοδιασμό τους η μη με ασφαλιστικό βιβλιάριο, γιατί - σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις - επέρχεται υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως η ασφάλισή τους και χωρίς τη δήλωση σχετικής βουλήσεως εργοδότη ή εργαζομένου (ΑΠ 717/90 περιλ. εις ΔΕΝ 47.1149). Μάλιστα δε για τη θεμελίωση δικαιώματος χορήγησης ασφαλιστικών παροχών που οφείλονται σε βίαιο συμβάν, δεν απαιτείται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 4 και 34 παρ. 1 του ΑΝ 1846/51 η συμπλήρωση του αριθμού ημερών εργασίας που ορίζονται σε άλλες διατάξεις του ανωτέρω νόμου (βλ. ΣτΕ 3219/90 - ΔΕΝ 48.359). (Μον. Πρωτ. Λαρίσης 544/92 - Πρωτοδίκης: Ευσταθ. Τσιούτσιας, Δικηγόροι: Κ. Τσακίρης, Α. Βούλγαρης).